

Vinařické listy

Č. 1. únor 2021

EDITORIAL

Vážení spoluobčané, přátelé, milé děti,

dovolte mi, abych Vás přivítal v novém roce 2021, jak jsem slíbil v prosincovém čísle. Nechal jsem si schválně trochu více času a žil jsem v přesvědčení, že pro Vás budu mít samé pozitivní informace, ale jak to všichni kolem sebe vidíme, tak ten letošní rok začal bohužel tam, kde ten loňský skončil. Zatím co se tu snažím psát, tak vláda rozhoduje o dalším zprísnění opatření kvůli nemoci Covid-19. Víím, že už je to obehnaná písnička, kdy nám všichni slibují, že bude lépe. Já osobně tomu věřím, protože ono už moc hůře být nemůže. Vííte, ono mě osobně ani tak moc nevadí různá nařízení, příkazy, zákazy, jako spíše to, jak se to dělá. Na můj vkus až moc rozháraně a neuspořádaně. Pro některé z nás to musí být trochu oříšek se v tom všem vyznat, proto pokud někdo z vás má jakýkoliv dotaz, prosbu, nebojte se a ozvěte se mi, a já pokud budu moci a bude to v mé kompetenci, tak vám rád poradím, pomohu. Jsem tu pro Vás a nejsem ten, který by od problému uhýbal jinam, jako to někdy teď vidíme.

Vraťme se ale k samotnému přání do nového roku. Nám všem bez rozdílu věku přeji, aby se tento rok zařadil mezi ty nejlepší, co jsme kdy zažili, a hlavně, aby byl lepší než ten minulý. Dále nám přeji hodně zdraví, které je v této těžké době to nejdůležitější, co potřebujeme a musíme si ho chránit, jak nejlépe to dovedeme. Jako další přání nám všem přeji spokojenost v práci a samozřejmě i v osobním životě a co nejméně stresu s tím souvisejícím. A na konec nejen našim dětem přeji hodně trpělivosti se školou a s učením na dálku, kdy z vlastní zkušenosti víím, jaká řehole to je pro rodiče, ale i pro samotné děti, které jsou odtržené od svých kamarádů ve škole a od svých hodných učitelů.

Bohužel jak jste si mohli povšimnout začátkem tohoto roku, byli jsme nuceni zdražit poplatky za TKO (vííce o ceně TKO na jiné stránce), o zdražení jsme se zde bavili již několik let, vždy jsme rozdíl v ceně vzali na obecní bedra a rozdíl platili z obecní kasy, jenže to nejde do nekonečna a rozdíl byl již tak velký a pro tak malou obec, jakou jsme my, až nepatřičný. Po prozkoumání cen v okolních obcích jsem navrhnul na zasedání zastupitelstva obce cenu ještě vyšší, než je cena teď stanovená. Nakonec jsme se shodli se zastupiteli na kompromisu. Z vašich řad byly vzneseny dvě připomínky ohledně vysoké ceny a návrh na změnu provozovatele odvozu TKO. Co se týče námitek, že v okolních vesnicích mají levnější známky, mohu jen konstatovat, že to tak není a lze si to ověřit na webových stránkách jiných obcí. Ohledně změny provozovatele svozu byla v dotazu vyřčena firma AVE, která zajišťuje třeba svoz v Dobrovici. Již v minulosti jsem s touto firmou jednal, ceny byly srovnatelné s cenami firmy Compag, ale narozdíl od firmy Compag nám nedokázali zajistit svoz malým autem, které nám tu zajíždí do našich uliček, abychom velkým autem neničili tyto cesty. Dále bychom museli změnit také popelnice na svoz papíru, skla, plastu atd. Po posouzení pro a proti vyšlo firmu neměnit.

Pokud někdo jen trochu sleduje politiku, tak si jistě povšimnul, že byl schválen nový odpadový zákon, kde se třeba uvádí, že do roku 2030 skončí možnost skladování odpadu na skládkách. Díky tomu se budeme muset připravit na ceny min. kolem 2000 Kč za osobu/rok. Cena za uskladnění 1t na skládce je nově 800 Kč (bylo 500 Kč). Dále budeme muset na obci vystavět další min. dvě nová stání na tříděný odpad a po dohodě se svozovou firmou připravit novou vyhlášku o svozu TKO, která bude dle nového zákona a budou tam i jinak stanovené limity ceny za svoz. Již dnes můžeme podle zákona dát cenu 1200 Kč za osobu (dříve bylo 1000 Kč) a bylo doporučeno nedávat slevu na dítě. Touto cestou zatím jít nechceme, ale uvidíme, co se změní během letošního roku.

Jak vidíte, tak ne vše, co nám stát dá, je zadarmo a vždy si to nějak, jinou formou vezme zpátky. Bohužel, ale s tím nic nenaděláme.

Pojďme si tento rok užít, co nejlépe to půjde, pomoci si navzájem a zanechme různých malicherností. Stejně nám to jen zkazí daný okamžik a přebije to hezké, co bylo.

Krásný rok Vám přeje Váš starosta Jiří Kohout

INFO OBCE

- Pro časté dotazy k důvodům zvýšení ceny za svoz odpadu, jejíž potřeba byla v uplynulých letech několikrát avizována, uvádíme následující přehled. Pro ucelenější náhled na vývoj cen za svoz odpadu doporučujeme porovnání s přehledy zveřejněnými v minulých letech.

Přehled příjmů a výdajů za svoz komunálních odpadů v obci

Stav k 31.12.2020

Příjmy: 157 862,00 Kč poplatky za TKO vybrané od občanů

52 861,00 Kč příjmy za tříděný odpad od firmy Eko-Kom

4 650,00 Kč příjmy za prodané pytle na TKO

Celkem příjmy: 215 373,00 Kč

Výdaje: 449 356,00 Kč komunální odpad – Compag

6 315,00 Kč nebezpečný odpad – Compag

10 284,00 Kč tříděný odpad kovy, olej – Compag

47 034,00 Kč bio odpad – Stavo Havel

8 797,00 Kč Pneumatiky

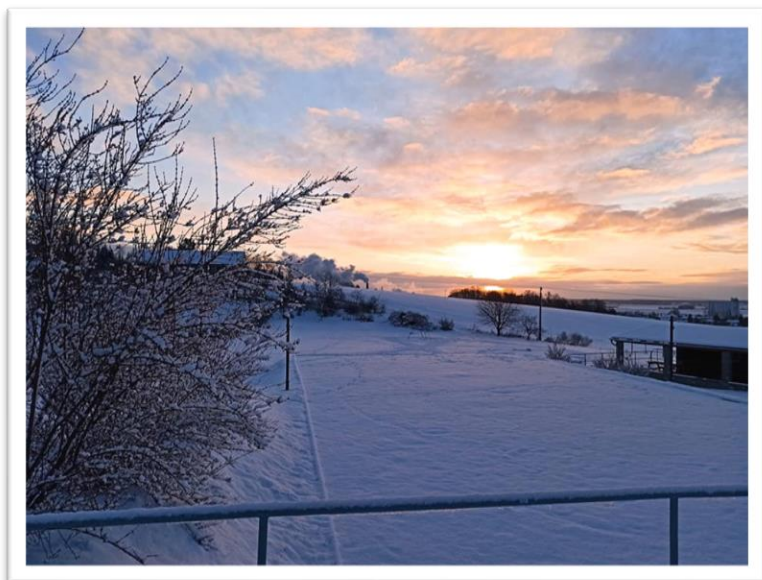
Celkem výdaje: 521 786,00 Kč

Rozdílem příjmů a výdajů je ztráta dofinancovaná z rozpočtu obce ve výši 306 413,00 Kč.

- Poslední schůze obecního zastupitelstva proběhla 16. 12. 2020. Byla zároveň poslední schůzí roku 2020. Mimo zhodnocení uplynulého roku a plánů do roku nového bylo na této schůzi také projednáno:
 - schválení plánu inventur
 - Schválení rozpočtu na rok 2021
 - Schválení finančního daru knihovně města Mladá Boleslav
- Přílohou Vinařických listů je informativní list „Kdo může získat dotaci prostřednictvím MAS Boleslavsko v roce 2021?“. (Obec je členem Místní akční skupiny Boleslavsko.)
- Děkujeme za Váš zájem o obecní kalendář na rok 2021, který byl tentokrát sestaven z fotografií obce v barvách ročních období. Zároveň chceme vyzvat občany, aby se na tvorbě kalendáře pro rok 2022 spolupodíleli a přispěli do něho svými fotografiemi.

VÝZVA - VÝZVA – VÝZVA – VÝZVA

Podílejte se svými autorskými fotografiemi na příštím obecním kalendáři. Každý vidíme krásu v něčem jiném, každého zaujme něco jiného, každý vidíme svět jinými očima, z jiného pohledu. **Zapojte se a přispějte svou fotografií do kalendáře na rok 2022.**

Své fotografie pošlete v plné velikosti (v co nejvyšším rozlišení a kvalitě obrazu) na email obce: obecvinarice@obecvinarice.cz, nebo je přineste osobně na přenosném nosiči na obecní úřad (najednou nebo průběžně **do konce října**). K fotografiím nezapomeňte připsat své jméno, aby mohlo Vaše autorství být u fotografie uvedeno.

CO SE DĚLO V PROSINCI A LEDNU

ŠTĚDRÝ DEN NA NÁVSI

Štědrý den na návsi probíhal jinak, než jsme tomu byli v minulých letech zvyklí. Chyběla vůně svařeného vína, teplý čaj i lákavé cukroví na ochutnání, chybělo vystoupení dětí z hasičského kroužku i vřelé sousedské povídání. Co je však důležité, zůstaly rozzářené oči dětí, když si mohly, být individuálně - každý zvlášť, ze stromu utrhnout dárek se svou jmenovkou.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

OSLAVENCI: Milada Klátiková (75 let)

NAROZENÍ: Leontýna Práchenská (prosinec)

Z HISTORIE OBCE – POKRAČOVÁNÍ PŘEPISU KRONIKY

(str.62 – 65)

POMNÍK PADLÝM VOJÍNŮM

Z podnětu místní mládeže vytvořen v roce 1924 spolek pro postavení pomníku padlým v první světové válce, jehož členy stala se postupně všechna zdejší mládež, činil ke dni jeho odhalení, 13. května 1928, 75 členů. Akce této zúčastnilo

se ochotně celé obecní vedení, v čele se starostou Josefem Šnýdrem. Do výboru spolku byli zvoleni: čestným předsedou starosta obce Josef Šnýdr, předsedou Hruška Ant. čp. 47, místopředsedou Sobotka Jos. čp. 18, jednatelem Hanzlík Václav čp. 45, zapisovatelem Louda Josef čp. 9, pokladníkem Helich Václav čp.74, revizory účtů Zvěřinová Marie čp. 11 a Hruška Jaroslav čp. 47.

K částečné úhradě vydání na jeho postavení vytvořen fond z příjmů získaných při různých kulturních podnicích, tj. divadelních představeních, tanečních zábavách a sbírkou po domech. Jeho konečný čistý příjem 2500 Kč, byl pak zaúčtován při konečné bilanci po jeho postavení.

Původní návrh zněl na zasazení desky se jmény padlých na zděném transformátoru, stojícím do roku 1968 v parku, v záhybu silnice proti domu čp. 37. Později rozhodnuto dát zhotovit pomník architektovi Mauerovi z Ml. Boleslavě, což bylo také realizováno. Místo pro něj vyhlédnuto o něco dále v parku, tak kde v roce 1968 postavena prodejna potravin a pohostinství, v místech jeho západní zastavené části a pomník proto v roce 1968 přemístěn níže o 28 metrů. Místo pro jeho původní postavení upraveno mládeží a spotřebovalo 1024 hodin ruční a 122 hodin potažní práce.

Po několik večerů před odhalením zářil do tmy na velkou vzdálenost čitelný, velký, osvětlený nápis, „čest padlým hrdinům“, nad střechou zámku. Večer 12. 5. zazněly krajem slavnostní fanfáry, následovaly projevy zástupců legionářů a obce, recitace a písně školních dětí a státní hymny. Druhý den vyplněn odchodem účastníků z místa srazu v Dobrovici k pomníku, zahájením předsedou A. Hruškou, řečí Ing. Fr. Knora z Dobrovice, položením věnců, projevy, básněmi a státní hymnou. Potom koncert v zahradě Františka Verfla u čp. 6.

Na desce pomníku zvěčněna jména jedenácti mrtvých bojovníků. V základu pomníku uložena měděná, zaletovaná krabice, obsahující podrobné zápisy o všech přípravných pracích, programu slavnosti s přesným zněním projevů, skupinová fotografie členů spolku a jména s daty zvěčnělých které opisují:

Hanzlík Jan, ženatý, nar. 1884, zemřel 1915 v nemocnici v Mladé Boleslavi a tam pohřben.

Herman Václav, ženatý, čtyři sirotky zanechal, nar. 3. 1. 1878, tesař, zemřel po návratu v nemocnici v Ml. Boleslavi 17.6.1918, pohřben v Dobrovici.

Kopřiva František nar. 3. 8. 1885, rolník, zemřel v ruském zajetí v Tobolsku.

Kopřiva Josef, ženatý, nar. 1887, padl na ruském bojišti 1915.

Konopka Josef ženatý, nar. 10.8.1887, padl v boji proti Rusku 4.5.1915 v Zalíčanech v Karpatech v Rusku.

Koudela Jan, svobodný, nar. 1890, nezvěstný, poslední zpráva z r. 1917

Somberk Antonín, svobodný, nar. 26.6.1981, dělník, zemřel ve vojenské nemocnici ve Vysokém Mýtě 1915.

Šnýdr Antonín, ženatý nar. 23.1.1886, malíř pokojů, zemřel na Sibiři jako legionář 16.7.1918 v boji proti bolševikům.

Verfl Josef, svobodný, nar. 24. 6. 1896, kancelářský příručí, zasažen granátem padl u Lokvice okres Gorice 23.8.1916 na italském bojišti, pochován 24.8.1916 u Zagraie okres Sesana

Zíta Bedřich, ženatý, nar. 1880, nezvěstný, poslední zpráva ze zajetí r. 1917, zahradník.

Hruška Josef, svobodný, nar. 2. 8. 1897, vaříč cukru, prodělal ofensivu co rakouský voják proti Itálii, těžce raněn přišel do zajetí v Itálii 1917 a znovu, již r. 1918, zúčastnil se v červenci ofensivy na Piavě jako čs. Legionář dočkal se šťastně říjnového převratu a přišel v únoru 1919 do osvobozené vlasti, ale znovu odešel do víru války československo –

maďarské a klesá jako hrdina ve věku 22 roků stáří. Padl, zákeřně přepaden maďarskými bolševiky, co strážmistr 34 pluku italské legie se čtyřmi vyznamenáními, a to dvěma italskými a dvěma československými, na Slovensku v Sakološi na řece Ipel.

Po II. světové válce přibýlo na desce padlých ještě jméno Josefa Dvořáka.

Při přemístování pomníku v r. 1968, otevřena měděná krabice, do níž přiloženy ještě dva pamětní spisy tohoto znění: Pod jmény jedenácti padlých v první světové válce připsáno jméno Josefa Dvořáka, strojního zámečníka z Vinařic čp. 21, narozeného 14 srpna 1922, který po těžkých létech totálního nasazení v době okupace vlasti Hitlerovým Německem, bojoval v květnové revoluci se zbraní v ruce jako partyzán v obci Ledce, kde padl v předvečer konce druhé světové války dne 7. května 1945 a pochován v památníku padlých II. Světové války na hřbitově v Dobrovici.

Rozhodnutím presidenta republiky ze 16. října 1946, čís. Matriky 33-244, byl vyznamenán válečným křížem 1938 „in memoriam“ v uznání bojových zásluh, které získal v boji za osvobození československé republiky z nepřátelského odsazení. Podepsán: Ministr národní obrany, armádní generál Ludvík Svoboda v.r.“

Text druhého textu zní:

„Píše se rok 1968 kdy dochází k změně stanoviště tohoto památníku. Dnešní potravinářský obchod v soukromém domě č. 48 bude v příštím roce zrušen a nahrazen novou výstavbou pro prodej potravin v místě dnešního parku v němž byl v roce 1928 postaven památník těm, kteří položili svoje životy v první světové válce. Pomník oplocen do půlkruhu na podezdívce vkusným rámovým pletivem, k němuž přístup z jihu od silnice byl po schodišti o 12 schodech. Pozadí jeho tvořily vznosné javory a po obou stranách vysázeny v roce 1935 symbolické lípy z nichž jedna pojmenována lípou Slovenskou a druhá jménem zemřelého státníka Antonína Švehly.

Místo jeho stanoviště, které bylo ve směru severně severovýchodním od dnešního místa položení vzdáleno 28 m, bylo dle získaných starých zápisů poznamenáno jinými změnami. Od nepamětných dob bývala nad tímto místem dřevěná vidlicová zvonička se stříškou, která svůj úkol plnila snad do doby postavení nové kapličky v hořené části obce v roce 1840. V místech zvoničky postavena byla v roce 1887 kůlna pro hasičskou stříkačku, která rozbořena byla v roce 1928. Tím uvolněno bylo místo pro pomník, který v témže roku postaven.

Dnes, v roku 1968, odcházíme s tímto stánkem níže o 28 m, směrem jižně jihozápadním, abychom zachovali příštím generacím jména těch, kteří obětovali svoje, u některých téměř dětské životy pro vzkříšení národního ideálu, ideálu národní svobody Čechů a Slováků. Pro dnešní generaci jsou už téměř anonymními postavami. Během odešlého už půlstoletí odešli na věčnost rodiče, dárci jejich životů, odešli mnozí jejich současníci a zůstává zde jen studená deska s chladnými nápisy, které budou jen prosit kolemjdoucí, aby se zamysleli nad osudem, který rozvál hmoty jejich „Já“, u mnohých v daleké cizině široké fronty první světové války.

Od té doby změnilo se mnohé. V roce 1939 změnila se struktura naší první svobodné republiky. Přišlápnuta tvrdě kovanou botou německého nacismu, uvržena na šest let do nového jařma. Období druhé světové války bylo opět obdobím obětí národa. Konečná fáze této světové bitvy vyžádala si opět jeden život z našich spoluobčanů. Proti ustupující, obrněné německé armádě postavil se v květnových dnech 1945 u Ledec do šiku spatně organizovaných pronásledovatelů i zdejší třidvacetiletý Josef Dvořák, aby padl jako jeden ze 34 jeho spolubojovníků. Nepomohlo smrtelně raněnému ani bolestné volání „maminko“ při jeho umírání v Semčicích, kam byl jako raněný převezen. Tak deska tohoto pomníku dostala dodatečně ještě jedno jméno.

Národ se vzkřísil k samostatnosti podruhé.

Opakujeme si jména jich všech a připomínáme si znovu jejich dějinnou velikost, která dává předpoklady k lepší budoucnosti.

J. Sobotka, kronikář

J. Svárovský, předseda místního národního výboru.

Vinařice v květnu 1968.“

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

V rozhovoru, nebo spíše povídání tohoto čísla, jsme mluvili o věcech vážných i nevážných, které vždy končily jako pomyslnou tečkou nakažlivým smíchem mého respondenta. Povídala jsem si s člověkem, který na Vinařicích nežije dlouho, ale do vsi se na plno zapojil, jako by tu žil odjakživa. Možná i díky tomu se Jan Pastorek nebál převzít pomyslnou pochodeň starostování místního spolku dobrovolných hasičů.

- *Pověz, odkud pocházíš, kde jsou tvé kořeny?*

Pocházím z hlavního vlakového nádraží, tam jsem se narodil (smích), tedy já si to nepamatuji, znám to jen z vyprávění. Můj taťka byl totiž nádražák (strojvedoucí), a lidi mu říkají „DRÁHA“ dodnes.

Bydleli jsme v baráku, který dnes již sotva stojí. Když stojíte na peróně, tak koukáte přes celé koleje vlevo, kde je topírna a vedle je tento dnes již vybydlený dům. Tak tam jsme bydleli asi do mých dvou let, pamatuji si to jen matně. Pak jsme se přestěhovali do paneláku k Dallasu. Když se naše rodina rozrostla o dalšího člena, mám dva bratry, tak nám byl tento byt těsný, takže jsme se stěhovali do nově postavených paneláků v ulici 17. listopadu v Mladé Boleslavi, kdy tam ještě nestálo ani Forum. To teprve začínali stavět a my na to koukali z okna. Byla tam ohromná díra, ve které bylo obrovské množství železa a betonu. Pak to najednou zadělali a začali stavět Forum, jak ho vidíme dnes. My vlastně koukali na stavbu atomového krytu.

- *Takže ty jsi vlastně městský kluk?*

Dá se to tak říct, že jsem měšťák. Ale taťka pochází z Petkov, kam jsme jezdili za babičkou a dědou, v devadesátém roce jsme tam koupili i chalupu, takže jsme tam jezdili každý víkend, každou volnou chvíli. Chalupu jsme postupně předělávali, abychom tam mohli být nastálo.

- *A do školy jsi chodil kam?*

Do Mladé Boleslavi na Benešovku. Hrál jsem závodně hokej za Mladou Boleslav, od první do šesté třídy, ale bohužel jsem měl vážný úraz páteře. U babičky jsme stavěli sklep, já jsem byl cacný pomáhat, a do toho výkopu spadl tak nešťastně, že jsem si udělal něco s páteří. Rodiče si se mnou v tomhle užili, pořád jsme jezdili někde po doktorech. Sice mě dali jakž takž do kupy, ale měl jsem po hokeji a to mě strašně mrzelo. Starší brácha hrál také hokej, byl to můj velký vzor. Zavřel jsem se do sebe a nedělal žádný sport, až na „Bendák“, který jsme hráli každý den před panelákem (dnes tam stojí Penny) a nechtělo se nám nikdy domů. Po základní škole jsem nastoupil do Hubálova, kde jsem se vyučil opravářem zemědělských strojů. Po vyučení jsem hned nastoupil do JZD Mír Březno a na to moc rád vzpomínám. S přestávkou na vojnu, jsem tam byl čtyři roky. Moje mamka tehdy pracovala v Eurestu a říkala mi, že to, co já dostanu za nespočet odpracovaných hodin v JZD, tak ona má za osm. První dvě přihlášky, co mi mamka přinesla, jsem roztrhal a hodil do kamen. Vůbec se mi z JDZ nechtělo, dělal jsem to, co jsem se vyučil, co mě od mala bavilo, když jsem jako malý kluk miloval traktory. Ale jak jsem byl starší, potřeboval jsem víc peněz a odpracované hodiny byly fakt neskutečné, od rána do večera, to zná každý, kdo v JZD někdy pracoval. Tak jsem v roce 1998 nastoupil do Eurestu, kde jsem jezdil Š1203, s kterou jsem rozvážel zboží do automatů po Škodovce. Dělal jsem tam asi rok a nastoupila k nám támhleta paní (ukazuje se smíchem na manželku), do které jsem se zakoukal.

- *Takže to jste chodili na rande do práce?*

Dá se to tak říct. To jsem chodil do práce rád (smích). V roce 2008 jsem se dostal do Škodovky a jezdil na ekonoru v logistice. V logistice jsem pořád, jen v jiném středisku. Dneska jsem „průmyslový logistik“, hlídám vláčky, které zaváží linky. Mám jich na

MEDAILONEK

Jan PASTOREK – Brejky

- Narozen v roce 1976 ve znamení raka
- Ženatý, dvě děti, Jan a Kateřina
- *Oblíbené jídlo:* sním úplně všechno a je to na mě vidět
- *Neoblíbené jídlo:* žádné nemám
- *Koníčky:* rodina, pouštění hudby

starosti 20 a dávám pozor, aby dovezly to, co mají, na správné místo. To mě taky baví. Mám tam pohodový kolektiv a super vedoucího.

- *Jak ses ocitl na Vinařicích?*

Někdy v době, kdy jsem pracoval v Eurestu, jsem se doma nepohodl s rodiči, to jsme už bydleli na Petkovech, tak jsem se odstěhoval do Osenic do malého bytu 1+1. Lenka (manželka) bydlela na Týnci u rodičů a po nějaké době, co jsme spolu chodili, mi Lenčini rodiče nabídli, ať se nastěhuji k nim. Měl jsem to i blíž do práce, tak jsem prodal byt a šel bydlet na Týnec. S Lenkou jsme se vzali, narodil se Honzík, pak Kačenka a začalo nás být v jednom domě moc, tak jsme se začali poohlížet po něčem jiném k bydlení. Mně se tedy, přiznám se, moc nechtělo. Lenka do mě pořád hučela, ona to tu měla už dávno vyhlídnuté, ale chtěli za to moc peněz. No a když slevili, tak jsme se sem jeli podívat, na první pohled mě ten barák tady vůbec nenadchl, protože tady byl takový nepořádek a milion věcí, to bylo něco neskutečného. Takže za mě to bylo ne, ale Lenka řekla jo, takže mě přehlasovala (smích). Byla to velká dřina dát to trochu do kupy a dřina to ještě bude, je to starý barák, snažíme se to pořád dávat dohromady a žijeme tu, jak tu žijeme. A možná tě předběhnu v otázce, na kterou se chceš zeptat, jak se nám tady žije, jak se nám tu líbí. Tak musím říct, že my jsme byli od začátku až v šoku, protože tady lidi kolem nás, co jsou, vlastně dneska už celá vesnice, dá se říci, nás vzali mezi sebe, jako kdybychom tu žili už sto let. My jsme vůbec nezažili pocit, že někoho neznáme. Já jsem znal kluky ze závodů z Týnce a to bylo celé. Poprvé jsem šel do hospody a vrátil se s pocitem, že mám za kamarády všechny z vesnice a dokonce i starostu (smích). Na Týnci jsme žili 13 let a dodnes tam spoustu lidí ani neznám, tady mám fakt pocit, že znám všechny (smích). Zapadnutí do vsi pro nás bylo rychlé a příjemné, jsme za to moc rádi.

- *Děláš starostu SDH, vyrůstal jsi ve městě, jak jsi se dostal k hasičině?*

To bylo už na Petkovech. Tam byli hasiči a já jsem sice nebyl aktivní, ale jezdil jsem s nimi po soutěžích a tak. Hasičina se mi vždycky líbila a Lenky tatínek byl dokonce profesionální hasič. Takže když jsme se sem nastěhovali, tak bylo jasné, že se do hasičů zapojím. Pro každou vesnici jsou hasiči a jejich brigády věc, co k ní patří, aby vesnice fungovala. Tak když Honza Sucharda, který mě přijmul k hasičům pod svá křídla, chtěl jako starosta skončit, přišla nabídka, jestli to nechci vzít. Tak jsem nejdříve řekl, že ne, měl jsem z toho obavy, vědom si, že to je už první příčka, hasičská meta, velká zodpovědnost, papírování, kdy musíš pod sebou mít lidi, kterým věříš, a kteří s tebou půjdou a bude to fungovat. Hasiči tady mají velkou základnu a přicházejí noví členové, jako třeba letos se mi povedlo přesvědčit manželku, aby vstoupila do Sboru. Jsem vděčný za tvoji sestru Lenku s Milanem. To je neskutečné, co s dětmi dělají a je to potřeba, musí to fungovat. Chci, aby všechny tradice pokračovaly a pokud někdo přijde s něčím novým, rád to podpořím, když vytvoříme zase něco nového. Teď je sice blbá doba, ale věřím, že až to pomine, budeme pokračovat.

- *Jak se současná pandemická situace dotkla fungování SDH, jaký to má na Sbor vliv?*

Vliv to má samozřejmě veliký. Děti se nemůžou sejít na kroužku, měly jsme spoustu plánů, měli probíhat soutěže, bohužel nic z toho se nekoná, nemůžou se scházet ani v klubovně. To že nefungují kroužky, je pro děti vůbec problém, potřebují motivaci ke své činnosti. Vidím to doma na Kačce, že jí chybí tréninky. A pro hasiče jako takové je problém, že se nemůžou konat schůze. Je potřeba plno věcí probrat, domluvit se, rozhodnout věci, které nechci řešit sám a potřebuji znát názor členů, například teď se nám přestěhovala hospodářka nebo máme v plánu obnovu hasičské techniky, furgon už je starý, náklady na provoz vysoké. Pořád se něco děje a možnost vidět se přes počítač se mi nelíbí, jak bubu těm starším členům říkat, aby se připojili přes počítač? To je přece blbost a navíc sám nejsem s počítačem kamarád, mám radši osobní styk, ale doba je taková, že bez počítače se už neobejdeme.

- *Jaké máš koníčky?*

Když jsme začali víc jezdit na Petkova, tak tam jsem čuchnul k motorkám a vůni benzínu. K 18-tým narozeninám jsem dostal od rodičů peníze, tak jsem si za ně koupil motorku. A zase mě ovlivnil bratr, který dělal tuning a tak jsem propadl tuningu. Mám sice nějaké poháry, ale ne žádná úchvatná první, druhá místa. To třeba Martin Hruška, ten jede úplně jiný level, líbí se mi to a je v tom dobrý. Tuning mě držel opravdu dlouho, ale když jsem se nastěhoval na Týnec, tak jsem na to neměl garáž. Tady mám sice garáž, ale zjistil jsem, že létáním kolem baráku na „Mazlika“ nemám čas ani peníze. Tak jsem toho mého Favorita (Mazlika), u kterého mi po osmi letech šlechtění vyběhly zadní tlumiče, poslal do nebička. Brácha mi tenkrát říkal, ať ho ještě prodám, ale to jsem nechtěl.

Já na něm strávil hodiny času, nechal jsem na něm ruce, tak jsem ho poctivě odstrojil do posledního čudlíku a odvezl na vrakoviště. Teď už koníčka jako takového nemám. Rodina musí být na prvním místě. To je teď můj koníček. Kačka mažoretí, vyhrává poháry, medaile a je v republikové úrovni, tak to zabere hodně času, když ji chci podporovat.

- *A co DJ? To není koníček?*

Dj neříkej, to já nejsem, ani se tak necítím. Pouštěč hudby, to jo. To je můj odpočinek. Rodiče měli na Petkovech hospodu a kluci jednou přišli s nápadem, že tam uděláme zábavu a jestli mám domácí kino. Měl jsem, tak jsem doma vytahal všechny kabely, rozmístil bedýnky po sále, a hrálo se. Další zábava byla na Lhotkách, a tak jsem začal s domácím kinem hrát zábavy. Z toho, co jsem vydělal a našetřil, jsem koupil stojan a jeden reproduktor, po čase druhý a tak začaly růst i nabídky. Hrál jsem přes zábavy, oslavy narozenin až po svatby. Pak mi na jedné zábavě kluk, co byl opravdový DJ, poradil pár tipů a pomohl mi sehnat aparaturu, tak jsem dnes, kde jsem. Nabídky na hraní mám pořád, léto už se mi pomalu plní v kalendáři.

- *Na co jsi pyšný?*

Na rodinu v první řadě. Na manželku, na syna, který jede v mých kolejkách, a na Kačku. Na sebe někdy také, dokážu se i sám pochválit, a jsem rád, kam jsem to dotáhnul.

- *Je něco, co bys ve svém životě změnil?*

Jsem spokojený, jak jsem. Možná jsem nemusel být tak „držkatý“ na rodiče, ale zase bych asi dnes nebyl tam, kde jsem, tak vlastně nevím, jestli bych něco udělal jinak. Něco jsem udělal špatně a mrzí mě to, něco jsem udělal dobře a jsem za to rád, ani jedno nezměním.

- *Proč ti říkají Brejky?*

Za mlada jsme vymetali každou diskotéku, co se dala, a já při tanci dělal pohyby, jako při break-dance a od toho to vzniklo „BREJKY“. (smích)

- *Co vzkážeš na závěr?*

Tatka (pan Dráha) měl fajn rady, jako třeba, že „problémy jsou od toho, abychom je řešili“ nebo „když ti něco nejde, tak to zahod' a vrať se k tomu později“, snažím se tím řídit a docela to funguje. Naše obec neustále vzkvétá, a to díky zastupitelstvu a našemu starostovi, který svou práci dělá srdcem a s láskou. Mějte se rádi, ať se vám daří a všem vám přeji pevné zdraví.

Díky za rozhovor. Kamila Slaná

Kontakty VL: Editorial - Jiří Kohout, Text a editace – Kamila Slaná, přehled příjmů a výdajů TKO – Ing. Petra Tůmová, Společenská kronika- Vladimíra Bečvářová; Gramatická kontrola - Mgr. Alena Verřlová; www.obecvinarice.cz; obecvinarice@obecvinarice, Obec Vinařice 65, Dobrovice 294 41; tel: 326386693

